

Publicerad 2011-12-20 18:38 av Ingmar Hård

kvällsfunderingar

visselvingar

Jag gillar skymningstimmen. Jag sitter ofta ute i den. Låter mig bli en del av den. Och så var det också denna kväll. Himlen stod delvis molntäckt och det sista solnedgångsljuset lekte med luftens vattenmolekyler.

I en glugg anades Jupiters tysta ban. Och tystnad var just vad som rådde i övrigt sedan koltrasten skällt sig till nattens kvist och vinden lagt sig.

Jag tar en stilla sipp från mitt aftonglas. Min blick sveper över fjord och bergens kvällssiluetter.

Då, plötsligt, brytes tystnaden: knipvingar visslar i skyn. Det flyger av änder och jag ler i igenkännande, ler av mina minnen med dessa i våra trakter speciella vintergäster.

Jo! Knipor visslar, när de flyger. De spelar med vingpennsmusik: "wii-wii-wii-wii". Helt omisskännligt. Och jag ler, som sagt.

Jag tänker: med hur många delar jag denna visshet, att knipor sjunger med sina vingar? Med hur många kommer jag att dela den under resten av mitt liv, i en tid med ständig uppkoppling, hörselsnäckor i öronen och i-pod-telefon-och-vad-allt-annat i näven, blicken fäst i asfalten. Hur är det med den saken.

Lyckligtvis bär jag med mig ett minne, som kan rädda mig fram till graven:

Det var min yngste son och jag, han kanske blott fem år då. Vi stod vid vattnet, vid sundet i vår fjord. Där låg en flock knipor. Honorna mörka men hannarna med lysande vitt på kinden, med vitt på kroppen under vingarna. Jag pekar, förklarar och pojken nickar. Han har förstått.

Plötsligt lyfter den lilla flocken - var det vi som störde dom? - och nu fick vi höra knipvingars sång. Som pappa och ornitolog undervisade jag, sade: "Hör du, Gunnar, hör du, när det visslar på det sättet, när de flyger: då är det knipor vi hör".

Pojken lyssnade, nickade och var tillfreds.

Så gick det några dagar och vi stod åter vid vattnet, där - igen - några knipor sam.

Plötsligt lyfter dom och luften fylls av vingmusiken.

Pojken lyssnar, ser och säger:

"Det är bara hannarna som låter. Och dom kan stänga av det!"

Nu var pappa tyst. Han lyssnade igen. Jo: pojken hade rätt! Detta hade jag missat i fyrtio år. Och nu kom sanningen från en som var fem.

Alltså kunde jag i den sena skymningen trettio år senare konstatera om den knipflykt jag just fått höra, att det är minst en hanne det rör sig om däruppe. Och att han har slagit ljudet på "on".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten